

El CEV: un llarg i bell camí

Aquests dies passats, del 7 al 9 de novembre, el Centre Excursionista de València ha commemorat l'aniversari de la fundació —40 anys, que el fan degà al País Valencià— amb un aplec al cim més alt del país, el Penya-golosa. A més d'excursió i acampada, hi ha hagut, com cal, col·loquis amb veterans de l'excursionisme valencià, com **Vicent Penyafort, Rafael Cebrian i Joan Senent**, exposicions, projeccions d'audio-visuals, etc.

I és que quaranta són molts anys. Encara que els socis envegen una mica les enlairades xifres de l'excursionisme del Principat. En el fons, però, l'excursionisme organitzat a València té uns orígens més reculats. L'any 1936, el procés que duria a la fundació del Centre estava pràcticament enllestit, gràcies als bons oficis de la **Colla del Sol**. L'acampada fundacional s'havia de celebrar del 24 al 26 de juliol d'aquell any. A les casernes, però, n'estaven organitzant una de molt més grossa. El Centre Excursionista de València hauria d'esperar deu anys per nàixer. Ara, el cartell commemoratiu, en record de l'impossible cinquantenari, reproduïx un dels realitzats aquell juliol de 1936, destinats al silenci. Com tants companys, l'autor d'aquell cartell, **Eli-seu Saludes**, va morir a la guerra, el 27 de febrer de 1937, en el front del Jarama.

L'excursionisme valencià, com a tot arreu, comença amb els primers moviments de redescoberta del país. No debades es reivindica com a precedent la figura del botànic **Cavanilles** i fins i tot l'honrada i certament tranquil·la colla d'excursionistes de Lo Rat Penat. Però la veritable matriu del Centre Excursionista de València és la **Colla del Sol**. Aquesta primerenca societat excursionista aplegà, en l'any 1928, un grapat de persones, en paraules del veterà **Vicent Penyafort**, «amb voluntat de conèixer el país i fer vida a l'aire lliure». Deliciosa barreja de les idees que corrien llavors entre els sectors joves més dinàmics: un fort component antiautoritari, amb vagues ressons llibertaris, progressisme i naturisme, i també un incipient però cada vegada més madur valencianis-

El Centre excursionista de València, degà entre les associacions muntanyistes valencianes, celebra ara els quaranta anys de la fundació. Una fita que convida a la reflexió i també, sobretot, al reconeixement de la tasca realitzada.

E. S.

dre's, des del començament, al Centre Excursionista.

Els inicis foren difícils. Seguí a la guerra un llarg període de desorientació. L'excursionisme era, atesa la seua tradició, un moviment suspecte per al règim. A la fi, l'any 46, a Sant Esperit, tingué lloc l'acampada fundacional. Les condicions no eren ni de bon tros les millors per fomentar el coneixement del país i la vida a l'aire lliure, però els cent membres inicials saberen trobar la necessària continui-

Colla El Sol, el procés cap a la fundació del Centre.

me. Així, la colla arribà a aplegar gent tan diversa com **Nicolau Primitiu, Emili Beüt i Eduard Buil**; rebé el suport, entre altres, de **Miquel Duran de València i Ernest Martínez Ferrando** i sabé aconseguir un gran ressò a la premsa nacionalista d'aquells anys.

Aquells ideals demòcrates, patriòtics i higiènics s'enfortiren durant la República i van florir en tot un seguit de grups nascuts al seu si o que hi mantingueren relació, alguns amb noms tan saborosos i significatius com **La Colla Excursionista el Pàmpol, la Societat Vegetariana Naturista, el Grupo Laborista Esperantista, Idealistas Prácticos** o la **Sociedad Teosófica**. També van ser molt estrets els contactes amb el modèlic excursionisme del Principat. Malgrat la guerra i la dictadura, aquests contactes i aquestes idees no han parat d'esten-

tat, malgrat les concessions a la retòrica del moment —«Por Dios, España y su revolución nacional-sindicalista», sentenciaven els estatuts— o la prohibició de captar xiquets, monopoli del Frente de Juventudes i, més endavant, de l'OJE.

Es fa difícil mesurar el treball realitzat pel Centre durant quaranta anys, enmig del silenci, sovint ressonant, de la ciutat. Organització de rutes muntanyenques, mapes espeleològics, defensa del patrimoni, exposicions, conferències, etc. A més, hi ha evidències ben significatives. Una part considerable dels joves catalanoparlants de la ciutat de València han passat, tard o d'hora, pels locals, tronats però entranyables, del carrer de Cavallers.

Per a **Joan Senent**, ex-president del Centre Excursionista, «aquest com a associació esportiva i democràtica, no ha estat mai partidista, i al seu si po-

Quaranta anys de CEV, una llarga i difícil excursió.

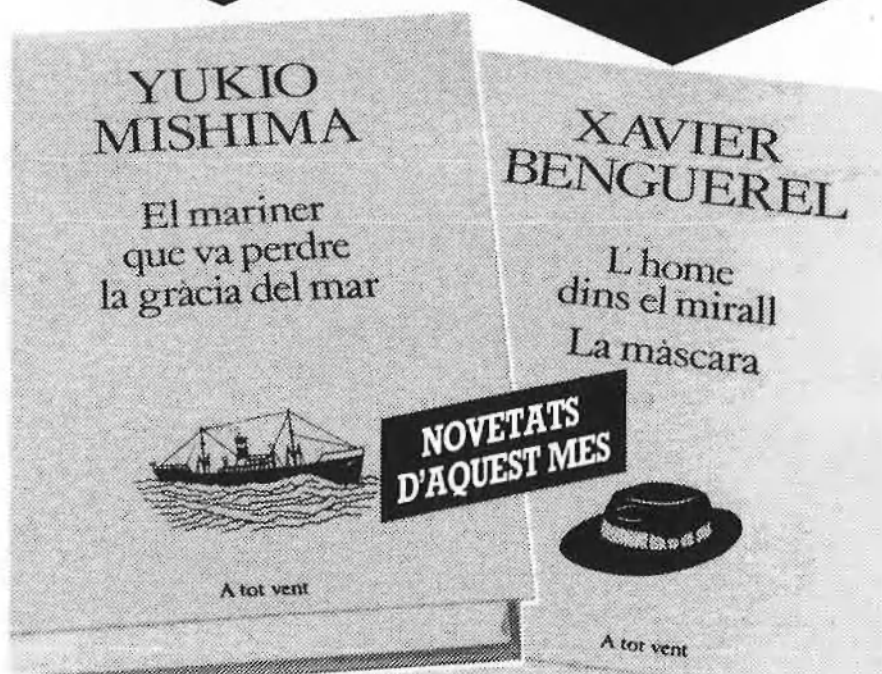
dem trobar membres de qualsevol ideologia. Pesa, és clar, la pròpia tradició, valenciana i progressista. D'altra banda, l'esport de l'excursionisme estimula l'interès per conèixer la realitat i els problemes d'un país que, a ciutat, es difumina massa».

El que és ben cert és que, amb la modèstia dels seus mitjans, el centre ha acomplert una funció integradora, bàsica, que hauria d'haver estat desenvolupada per desenes d'associacions com aquesta. La funció que altres, com les Falles, no han sabut dur a terme mai en una ciutat crispada.

Per al Centre Excursionista, els anys de la transició van ser d'eufòria associativa; a més de les seccions veteranes n'aparegueren de noves com Ecologia, Etnografia, Bicicletes i Juvenil. En canvi, la tempesta anticatalanista que s'abaté sobre el Cap i Ca-

MISHIMA
 MISHIMA
 MISHIMA
 MISHIMA
 丸ノ目舟

Sou un
 tímido,
 vós?
 O un
 assassí?

A TOT VENT Els Llibres Taronja

De venda a totes les llibreries

Per a més informació, adreceu-vos a **EDICIONS PROA**, Roger de Llúria, 116 - Barcelona 08037

NOM	18
ADREÇA	
POBLACIÓ	Telèfon

sal hi tingué un eco ben dèbil. Justament en aquells mateixos anys s'aprovà que tots els papers oficials del Centre es redactassen en «la nostra llengua».

La Federació Excursionista del País Valencià no tingué tanta sort. Una fosca maniobra, auspiciada des de Madrid, amb convocatòries creuades i candidatura única, donà el control federatiu a sectors d'un espanyolisme de pedra picada, amb la connivència, pel que sembla, d'alguns personatges de l'estructura esportiva del PSOE. Tot això ha significat, dissortadament, la mort del pacte de la Federació, amb l'abandonament progressiu dels centres més inquietos, que han decidit acampar pel seu compte.

Joan Senent denuncia la poca traça i el desinterès d'una Conselleria que, potser massa acostumada a batallar amb recialles del franquisme, no ha sabut entendre, ves per on, unes associacions integrades majoritàriament per elements progressistes. Diuen que si hi ha marro, ací.

Dins el Centre, sovintegen les queixes contra l'encarregat d'esport de la Conselleria, **José M. Ivars**. Per a **Josep Climent**, «Dinamita» —una de les institucions humanes de l'associació— «aquest senyor no acaba d'entendre a què ens dediquem i quines són les nostres necessitats». Amb l'Ajuntament de València, per contra, el to és el més suau: «L'ajuda també és escassa, però és més racional. No debades l'alcalde és soci nostre i sap de què va». Encara com.

La cosa és ben senzilla: facilitar a l'atrafegat urbanista d'avui un contacte, tan profund com siga possible, amb la natura. Les activitats del Centre, en aquest sentit, van en contínua expansió: campanyes per les muntanyes valencianes, esquí, eixides en bici, serveis —ben organitzats— de *trekking* i viatges aventurers als Andes, al Nepal, al Marroc, als Alps i als Pirineus, activitats espeleològiques, subaquàtiques, cursos d'escalada, contactes amb les escoles, publicacions, etc. Sense oblidar que enguany el Centre ha aconseguit el primer vuit mil valencià. El cim del Nanga Parbat, a l'Himàlaia. Tot plegat, un ventall amplíssim per a una associació que, darrerament, no para de créixer. Renovadament jove.

Per això, ara, després de quaranta anys —una llarga i difícil excursió— els socis s'han aplegat al Penyagolosa i n'han celebrat l'aniversari. És temps, per a ells, de reflexionar sobre el camí mamprés, i les possibilitats futures, i, per a tots, de felicitar-los. □